

at Sverige måtte afstå var, at Sverige ikke støttede Namibia-rådets oprettelse.

Plenarforsamlingen vedtog den 9. december 1970 resolutionen med 95 stemmer for, 5 imod, medens 14 afstod. Stemmemonstret var det samme som i udvalget (Res. 2678 (XXV)).

3. Et af koloniudvalget fremlagt resolutionsforslag om petitionærer bemærker, at koloniudvalget har taget hensyn til petitionærerne i overvejelserne vedrørende situationen i Namibia; og at de af petitionærerne rejste spørgsmål, der vedrører FN's råd for Namibia, er blevet bragt til rådets kendskab, og petitionærernes opmærksomhed henledes på den af koloniudvalget afgivne beretning og på de af 25. samling vedtagne resolutioner i spørgsmålet om Namibia samt beretningen fra FN's råd for Namibia. Den pågældende resolution blev henholdsvis den 18. november og den 9. december 1970 enstemmigt vedtaget af 4. udvalg og plenarforsamlingen (Res. 2680 (XXV)).

4. Ved afslutningen af Namibiaspørgsmålets behandling konstaterede generalforsamlingens præsident, at der ikke under 25. samling var fremsat forslag med hensyn til udpegelse af en FN-kommissær for Namibia (dagsordenens punkt 62 d). Plenarforsamlingen godkendte derefter uden afstemning på præsidentens anbefaling at lade det midlertidige arrangement fortsætte, hvorefter den assisterende generalsekretær for information, Agha-Abdul Hamid, fungerer som FN-kommissær.

Områder under portugisisk administration.*)

(Dagsordenens punkt 63).

Under 4. udvalgs debat om pågældende emne — generaldebatten vedrørende Namibia, Sydrhodesia og territorier under portugisisk administration — blev der i indlæg fra flere militante afrikanske lande, bl. a. Sudan og Tanzania udtrykt behov for „klare sprog til Portugal“ end anvendt i de under 23. og 24. samling vedtagne resolutio-

ner, da disse havde vist sig uden effekt. Tanzanias repræsentant efterlyste således et resolutionsforslag; „som ingen i FN har set magen til“. Det lykkedes de mere militante lande i den afro-asiatiske gruppe at få gruppens støtte til et af dem udarbejdet udkast, der blev forelagt i 4. udvalg den 6. november 1970 af en lang række afro-asiatiske lande — hvoriblandt dog Ghana bemærkelsesværdigt ikke var med.

Forud for og efter forelæggelsen den 6. november 1970 rettede Ghanas repræsentant i 4. udvalg en henvendelse til ikke-afro-asiatiske delegationer og meddelte, at man var interesseret i at erfare hvilke bestemmelser, andre lande fandt uacceptable i den fremlagte tekst, for om muligt at kunne få udvirket modificerende ændringsforslag, der kunne medføre ændring i påtænkte stemmeafgivelser i positiv retning. Efter en nordisk drøftelse lod de nordiske delegationer Ghana's repræsentant vide, at man beklageligvis ikke så sig i stand til at indgå i substansdrøftelser vedrørende enkeltheder, da man anså resolutionsudkastet i sit generelle indhold så fjernt fra og skærpet i forhold til de, der forelå i 1968 og 1969, at de nordiske delegationer ikke kunne se nogen reel mulighed for, at resolutionsteksten kunne blive acceptabel ved, at ordlyden af enkelte paragraffer ændredes. De fem nordiske delegationer erklærede sig imidlertid rede til at tage et eventuelt nyt udkast op til overvejelse med henblik på konsultationer. Den latinamerikanske gruppe udarbejdede for sit vedkommende en liste over nogle ikke særlig vidtgående ændringsforslag, hvis imødekommelse angaves at ville medføre positiv stemmeafgivning fra hovedparten af gruppens medlemmer.

Et den 10. november 1970 af de samme afro-asiatiske lande fremlagt resolutionsforslag imødekom størsteparten af de latinamerikanske ændringsforslag. Efter den nordiske gruppes opfattelse betød de latinamerikanske ændringer dog ikke nogen realitetsforskel.

I resolutionens operative del *bekræftes* Angolas, Mozambiques og Guineas (Bissau) ret til selvbestemmelse og uafhængighed i overensstemmelse med resolution 1514 (XV) og lovligheden af deres kamp for at opnå

*). Vedrørende debatten om dette punkt henvises til side 2647.